

Dr hab. prof. ISP PAN Agnieszka K. Cianciara
Instytut Studiów Politycznych PAN

Warszawa, 22 września 2021

RECENZJA

w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce i administracji dr Agnieszce Vetulani-Cęgiel

1. Podstawa prawna

Zgodnie z art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478) stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 1) posiada stopień doktora; 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny, w tym co najmniej 1 monografię naukową lub 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych, oraz 3) wykazuje się istotną działalnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej.

Niniejsza recenzja ma na celu ustalenie, na ile osiągnięcia naukowe dr Agnieszki Vetulani-Cęgiel spełniają powyższe przesłanki ustawowe. Ponieważ pierwsza przesłanka ma wyłącznie charakter formalny (a Habilitantka dowiodła, że posiada stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o polityce nadany dnia 18 grudnia 2012 roku uchwałą Rady Instytutu Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Jagiellońskiego), recenzentka winna udzielić odpowiedzi na dwa pytania. Po pierwsze, jaki jest wkład osiągnięcia naukowego Habilitantki w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji oraz czy można uznać, że jest to wkład **znaczny**. Po drugie, na ile **istotna** jest działalność naukowa realizowana przez Habilitantkę w więcej niż jednej uczelni/ instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej. Ponadto w recenzji zawarto - pomocniczo - ocenę pozostałych elementów dorobku naukowego oraz ocenę dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego Habilitantki.

2. Ocena osiągnięcia naukowego zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 2a ustawy

Głównym osiągnięciem naukowym Habilitantki jest monografia pt. *Polski lobbying w obszarze prawa autorskiego na tle systemu unijnego* wydana w 2020 roku przez Dom Wydawniczy Elipsa. Monografia jest efektem badań realizowanych w ramach stażu podoktorskiego finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki w latach 2014-2020 (DEC-2014/12/S/HS5/00006). Monografia ta świadczy o kontynuacji w zakresie głównych zainteresowań badawczych Habilitantki: lobbyingowi w procesie kształtowania prawa autorskiego była poświęcona również rozprawa doktorska oraz monografia wydana w 2014 roku na jej podstawie. O ile jednak rozprawa doktorska dotyczyła lobbyingu w Unii

Europejskiej (UE), o tyle osiągnięcie przedstawione do oceny w postępowaniu habilitacyjnym dotyczy lobbingu na poziomie krajowym, choć w ujęciu porównawczym z systemem UE.

Objętość monografii, składającej się z pięciu rozdziałów i podsumowania, jest stosunkowo niewielka: liczy ona 189 stron, łącznie z załącznikami, bibliografią, spisem tabel i rysunków oraz indeksami (ok. 160 stron samego tekstu). W załącznikach umieszczono: wykaz polskich interesariuszy aktywnych w obszarze prawa autorskiego, wykaz konsultacji prowadzonych przez Komisję Europejską w latach 2004-2019, oraz pytania zadawane respondentom w trybie wywiadów i pytania zawarte w formularzu ankietowym online. Te ostatnie załączniki niewątpliwie ułatwiają wgląd w zamysł badawczy Habilitantki.

W monografii nie sformułowano wprost problemu badawczego (ang. *research puzzle*), natomiast celem badań ma być identyfikacja mechanizmów lobbingowych oddziałujących na procesy stanowienia i wdrażania prawa w obszarze regulacji prawno-autorskich w Polsce i w UE (zob. Vetulani-Cęgiel 2020, s. 18). Adekwatnie uzasadniono wybór obszaru prawa autorskiego jako studium przypadku. Ponadto polski lobbing niewątpliwie stanowi interesujący przypadek w kontekście znaczących różnic z poziomem unijnym jeśli idzie o otoczenie instytucjonalne. Wydaje się zatem, że analiza polskiego lobbingu w obszarze prawa autorskiego może potencjalnie stanowić znaczący wkład w literaturę przedmiotu dotyczącą jakości procesów stanowienia prawa i szerzej, jakości demokracji, jak również w literaturę dotyczącą partycypacji politycznej obywateli, w tym zwłaszcza w zamkniętym i po 2015 roku coraz bardziej zamykającym się systemie politycznym (por. A. Dudzińska, *System zamknięty. Socjologiczna analiza procesu legislacyjnego*, ISP PAN & Scholar, 2015).

Przyjęcie perspektywy neoinstytucjonalnej (neoinstytucjonalizmu historycznego) należy uznać za adekwatne względem badanej problematyki, choć nie jest to ujęcie nowatorskie. Wypada żałować, że Habilitantka potraktowała refleksję teoretyczną dość pobieżnie i nie uwzględniła kluczowych dla podejścia historycznego kategorii takich jak: zależność od ścieżki (ang. *path dependency*), niezamierzone konsekwencje (ang. *unintended consequences*) czy punkt krytyczny (ang. *critical juncture*). Zapewne rozszerzenie literatury przedmiotu (przykładowo, o prace Paula Piersona) poza zaledwie trzy pozycje wykorzystane w podrozdziale 1.1.1 *Perspektywa teoretyczna badań nad lobbingiem* pozwoliłoby na sformułowanie bardziej zaawansowanych i zniuansowanych rozważań. Nie jest bowiem jasne, w jaki konkretnie sposób perspektywa instytucjonalizmu historycznego umożliwia uchwycenie zmian w relacjach decydentów z interesariuszami (zob. Vetulani-Cęgiel 2020, s. 17).

Proces badawczy miał na celu zweryfikowanie dwóch hipotez: 1) *Praktyka legislacyjna w Polsce posiada szereg mankamentów w zakresie angażowania interesariuszy w ustanawianie prawa autorskiego, co prowadzi do pogłębiania asymetrii istniejącego układu interesów, stwarzając ryzyko zawłaszczenia regulacji przez wpływowych aktorów*; oraz 2) *Problemy w zakresie zarządzania regulacyjnego w Polsce osłabiają skuteczność lobbingu instytucjonalnego, a w szczególności konsultacyjno-ekspercką i kontrolną rolę organizacji grup interesu w demokracji, a wzmocniają skuteczność lobbingu ukrytego, który wykorzystuje powiązania sieciowe oraz lobbingu oddolnego, uprawianego w mediach internetowych i posługującego się dyskursem populistycznym* (zob. Vetulani-Cęgiel 2020, s. 19). W celu weryfikacji powyższych hipotez Habilitantka wykorzystwała liczne metody i techniki badawcze. Na szczególną uwagę zasługują, w opinii recenzentki, oryginalne badania

empiryczne w formie: badania ankietowego (23 odpowiedzi) i wywiadów częściowo ustrukturyzowanych (12 rozmów). Badania empiryczne niewątpliwie należą do najmocniejszych stron ocenianej monografii.

W autoreferacie Habilitantka zaliczyła do najważniejszych osiągnięć badawczych m.in.: a) zidentyfikowanie deficytów otoczenia instytucjonalnego w Polsce oraz rozpoznanie procedur legislacyjnych, w tym konsultacji publicznych; b) wyodrębnienie czynników determinujących wybór stosowanych przez interesariuszy strategii; c) wykazanie zależności między strategiami lobbingowymi a otoczeniem instytucjonalnym; d) ustalenie, że deficyty instytucjonalne, wpływające na wybór strategii lobbingowych, wpływają również na jakość procesów demokratycznych, w tym stopień jawności życia publicznego, partycypację polityczną obywateli i kształtowanie polityk publicznych.

Najważniejsze wyniki badań empirycznych Habilitantka zawarła w rozdziale 4 (Instytucjonalne mechanizmy lobbingowe w Polsce na tle rozwiązań unijnych) i 5 (Strategie polskich interesariuszy). W rozdziale czwartym Habilitantka dokonała pogłębionej analizy mechanizmów konsultacyjnych w Polsce na przykładzie tworzenia regulacji prawno-autorskich, szczegółowo rekonstruując prace Forum Prawa Autorskiego powołanego przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, przebieg otwartych konsultacji na poziomie ministerialnym oraz konsultacji na etapie parlamentarnym. Dane pozyskane podczas wywiadów pozwoliły na usystematyzowanie katalogu zastrzeżeń względem procesu konsultacji formułowanych przez interesariuszy. W rozdziale zawarto również analizę ewolucji procedur konsultacyjnych prowadzonych przez Komisję Europejską w latach 2004-2019 (wyniki te zostały jednocześnie opublikowane w formie artykułu w periodyku *Journal of European Integration* - patrz niżej). Analiza ta umożliwiła z kolei dokonanie autorskiej oceny instytucjonalnych mechanizmów lobbingowych w Polsce (zgłoszenia, rejestracja, konsultacje, przejrzystość) i ich spójności ze standardami unijnymi. Analiza porównawcza prowadzi do wniosków miażdżących dla polskich rozwiązań instytucjonalnych i praktyki legislacyjnej: mamy do czynienia z dysfunkcyjnością systemu rejestracji, lobbingiem niejawnym, brakiem przejrzystości prac legislacyjnych, arbitralnymi kryteriami dostępu do decydentów, konsultacjami, które są nie tyle publiczne, co upublicznione. Habilitantka zwraca też uwagę (zob. Vetulani-Cęgiel 2020, s. 120) na brak wykorzystywania przez polską administrację publiczną (w przeciwieństwie do administracji europejskiej) narzędzi internetowych w celu zwiększenia inkluzywności procesu konsultacji, co szczególnie razi w przypadku regulacji dotyczących sfery cyfrowej. W rezultacie otoczenie instytucjonalne sprzyja pogłębieniu asymetrii wpływu, faworyzując reprezentantów interesów ekonomicznych kosztem reprezentantów interesów rozproszonych. Jest to ważne ustalenie: Habilitantka wykazuje bowiem, że istniejące w Polsce mechanizmy instytucjonalne nie tylko nie sprzyjają *level playing field*, ale aktywnie przeciwdziałają tworzeniu równych szans na udział w procesie decyzyjnym.

W rozdziale piątym Habilitantka przygląda się bezpośrednim i pośrednim strategiom lobbingowym realizowanym przez interesariuszy w obszarze prawa autorskiego. Stara się również powiązać typy strategii ze skutecznością lobbingu, co jest zadaniem niełatwym. Jedną z przyjętych metod oceny skuteczności wywieranego wpływu jest analiza oparta na postrzegającym wpływie danej grupy (organizacji) przez innych zaangażowanych interesariuszy. Przeprowadzenie takiej analizy umożliwiły zrealizowane przez Habilitantkę

wywiady. Ponadto w rozdziale tym przeprowadzono analizę powiązań sieciowych między interesariuszami sektora kreatywnego oraz analizę ich działań na rzecz zwiększenia reprezentatywności organizacji promujących ich interesy. W podsumowaniu rozdziału Habilitantka wskazuje na czynniki determinujące skuteczność strategii lobbingowych: dotyczą one zarówno typu grupy interesu, jej zasobów, usieciowienia, jak i dostępu do decydentów czy etapu procesu legislacyjnego. Mamy zatem do czynienia ze współzależnością mechanizmów instytucjonalnych i strategii działania. Wyływa z tego ważny wniosek: im słabsze są mechanizmy lobbingu instytucjonalnego, tym skuteczniejszą strategią jest lobbing niejawnny, co prowadzi do pogłębienia asymetrii i zawłaszczenia regulacji przez grupy dysponujące większymi zasobami i osobistymi powiązaniem z decydentami. Jednocześnie traci na znaczeniu ekspercka i kontrolna funkcja reprezentacji interesów.

W podsumowaniu należy stwierdzić, że recenzowana monografia stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji w wymiarze empirycznym. Habilitantka wygenerowała nowe dane empiryczne, a także przeprowadziła wszechstronną ilościową i jakościową analizę danych zastanych i wywołanych. Z metodologicznego punktu widzenia analiza ta nie rodzi większych wątpliwości. Pewien niedosyt budzi natomiast: 1) stosunkowo powierzchowne wykorzystanie neoinstytucjonalizmu historycznego w toku analizy, oraz 2) brak szerszego rozwinięcia wątków dotyczących wpływu deficytów instytucjonalnych na partycypację polityczną obywateli. Niemniej monografia stanowi bardzo cenne opracowanie studium przypadku polskiego lobbingu w obszarze prawno-autorskim a jej ocena jest ogólnie pozytywna. Istotna wartość dodana monografii wynika między innymi z ustalenia, że krajowe deficyty instytucjonalne i brak spójności z otoczeniem instytucjonalnym UE, które identyfikowano w literaturze przedmiotu bezpośrednio po akcesji Polski do UE, (por. A. Cianciara, *Polski lobbing gospodarczy w Unii Europejskiej 2004-2010. Perspektywa neoinstytucjonalna*, 2012) są nadal obecne, a nawet ulegają wzmocnieniu.

3. Ocena działalności naukowej zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 3 ustawy

Habilitantka prowadziła działalność naukową na dwóch polskich uczelniach: Uniwersytecie Jagiellońskim (UJ) i Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza (UAM). Działalność naukową na UJ Habilitantka zakończyła wraz z uzyskaniem tam stopnia naukowego doktora w grudniu 2012 roku. Z kolei działalność naukową na UAM Habilitantka prowadzi od grudnia 2014 roku, najpierw w ramach grantu Narodowego Centrum Nauki (NCN) finansującego staż podoktorski (konkurs Fuga), a następnie od października 2020 roku na stanowisku adiunkta. Ponadto w przedstawionej dokumentacji Habilitantka wymienia następujące formy aktywności naukowej prowadzonej w zagranicznych uczelniach i jednostkach naukowych: 1) pobyt naukowy na Vrije Universiteit Brussel (VUB, Belgia) w dniach 29.03-04.03.2015 roku; 2) pobyt naukowy na University of Amsterdam (Holandia) w dniach 05-12.07.2015 roku; 3) pobyt naukowy na University of Bamberg (Niemcy) w dniach 01-02.04.2019 roku; 4) pobyt naukowy w European University Institute (Włochy) w dniach 31.03-06.04.2019 roku.

W czasie tych krótkich, maksymalnie 1-tygodniowych, pobytów naukowych Habilitantka uczestniczyła w seminariach, szkołach metodologicznych i szkołach letnich. Charakter tych pobytów był zatem w znacznej mierze szkoleniowy, a tylko częściowo były

one poświęcone prowadzeniu badań lub upowszechnianiu ich wyników. Warto jednak zaznaczyć, że przynajmniej pobyt w VUB (2015) zaowocował długoterminową współpracą międzynarodową, której efektem są publikacje w obiegu międzynarodowym, w tym w prestiżowym periodyku *Journal of European Integration*. Trudno jednak zakwalifikować tę współpracę jako prowadzenie istotnej działalności naukowej na VUB; mamy raczej do czynienia z prowadzeniem działalności naukowej na UAM we współpracy z badaczami z innych ośrodków, tak zagranicznych jak i krajowych. Podobnie należałoby zakwalifikować udział w projektach badawczych czy wydawniczych wraz z badaczami z Uniwersytetu Warszawskiego czy Europejskiego Uniwersytetu Viadrina. Udział w projektach kierowanych przez badaczy z innych ośrodków trudno uznać za prowadzenie istotnej działalności naukowej w tychże ośrodkach.

W efekcie należy uznać, że Habilitantka prowadziła istotną działalność naukową w dwóch ośrodkach krajowych: na Uniwersytecie Jagiellońskim przed uzyskaniem stopnia doktora i na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza po uzyskaniu stopnia doktora. Jednocześnie w czasie prowadzenia działalności naukowej na UAM podejmowała współpracę z ważnymi ośrodkami krajowymi i zagranicznymi, która zaowocowała publikacjami w obiegu międzynarodowym. Niewątpliwie jednak brakuje w przebiegu kariery Habilitantki dłuższego pobytu naukowo-badawczego o charakterze *post-doc fellowship* w dobrej zagranicznej jednostce naukowej.

4. Ocena pozostałych elementów dorobku naukowego oraz dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego

Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora Habilitantka opublikowała (z wyłączeniem monografii stanowiącej osiągnięcie w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 2a ustawy): 1 monografię naukową (na podstawie rozprawy doktorskiej), 1 pracę zbiorową (współredakcja) o charakterze leksykonu, 11 rozdziałów w pracach zbiorowych (w tym 2 rozdziały w wydawnictwach zagranicznych) oraz 7 artykułów w czasopismach naukowych (w tym 3 artykuły w czasopismach zagranicznych). Ponadto, wygłosiła 14 referatów na krajowych (10) i międzynarodowych (4) konferencjach naukowych. Publikacje Habilitantki były cytowane łącznie 51 razy (28, jeśli wyłączymy autocytowania) według bazy Google Scholar i 0 razy według bazy SCOPUS (dane na dzień 16 września 2021). W ujęciu ilościowym jest to zatem dorobek stosunkowo skromny. Jednak analiza jakościowa pokazuje, że jest to dorobek solidny i dojrzały, tak w wymiarze metodologicznym, jak i empirycznym.

Warto zwrócić uwagę zwłaszcza na dwie ostatnie publikacje, które ukazały się w latach 2020-2021 w ważnych międzynarodowych czasopismach: *Journal of European Integration* (IF 1.261) oraz *Interest Groups and Advocacy*. Pierwszy z artykułów, pt. 'Power to the People? Evaluating the European Commission's engagement efforts in EU copyright policy' (2020), będący efektem współpracy międzynarodowej z prof. Trishą Meyer z Vrije Universiteit Brussel, dotyczy obywatelskiej, nie-eksperckiej, partycypacji w procedurach konsultacyjnych realizowanych przez Komisję Europejską w latach 2004-2019 w odniesieniu do polityki praw autorskich. Habilitantka wraz ze współautorką podejmują w tym tekście ważny problem bezpośredniego zaangażowania obywateli w unijny proces decyzyjny i tym samym wnoszą znaczącą wartość dodaną do literatury na temat demokracji partycypacyjnej

na poziomie europejskim, dostarczając nowych danych empirycznych na temat zmieniających się wzorów obywatelskiego zaangażowania w konsultacje publiczne w erze cyfrowej. Pokazują, jak w latach 2004-2019 Komisja Europejska przeszła od wąskich konsultacji z udziałem ekspertów i przedstawicieli grup interesu do bardziej inkluzywnej debaty publicznej dotyczącej praw autorskich, w której rośnie znaczenie indywidualnych opinii obywateli. O ile jednak konsultacje online umożliwiają obywatelom bezpośrednią partycypację w debacie, to nie oznacza jeszcze, że mają oni realny wpływ na proces decyzyjny. Jak ustaliły autorki, na podstawie ankiety i wywiadów eksperckich, Komisji zależy głównie na wzmocnieniu instytucjonalnej legitymizacji na wejściu (ang. *input legitimacy*).

Drugi artykuł, napisany wspólnie z prof. Pauliną Pospieszną z UAM, pt. 'Polish interest groups facing democratic backsliding' (2021), dowodzi ewolucji i rozwoju zainteresowań badawczych Habilitantki poza kwestie związane z reprezentacją interesów w obszarze prawa autorskiego na poziomie unijnym i krajowym. Na podstawie danych empirycznych dotyczących Polski, autorki tekstu poszukują odpowiedzi na pytanie, w jaki sposób grupy interesu radzą sobie i dostosowują strategię działania w sytuacji erozji demokracji liberalnej (ang. *democratic backsliding*). Badaczki zakładają, że ów nowy kontekst polityczny może dotyczyć różnych typów grup interesu w różny sposób. W szczególności, grupy sektorowe mogą się cieszyć łatwiejszym dostępem do decydentów, podczas gdy grupy interesów rozproszonych, polegające często na publicznym finansowaniu, mogą ucierpieć najbardziej. Przyczynia się do tego dominacja w Polsce neokorporacyjnego modelu reprezentacji interesów i niski poziom rozwoju standardów konsultacyjnych w modelu pluralistycznym; te ostatnie po 2015 roku uległy pogorszeniu wraz z drastycznym pogorszeniem praktyki legislacyjnej i redukcją przejrzystości systemu decyzyjnego. Analiza empiryczna o charakterze ilościowym, oparta na danych CIG (*Comparative Interest Group Survey*), wykazała, że grupy interesów sektorowych uprzywilejowują bezpośrednie strategie lobbingowe, podczas gdy grupy interesów rozproszonych angażują się raczej w strategie pośrednie. Jest to wniosek, który potwierdza wcześniejsze ustalenia literatury przedmiotu. Wnioskiem o bardziej innowacyjnym charakterze jest ten dotyczący niskiej zdolności koalicyjnej grup interesów rozproszonych, co jest dla nich dodatkowym zagrożeniem w sytuacji erozji demokracji. Warto przy tym zaznaczyć, że pozyskane dane dotyczyły lat 2017-2018 a więc stosunkowo wczesnego etapu demontażu instytucji demokracji liberalnej w Polsce. Interesujące byłoby zatem uzyskanie odpowiedzi na pytanie, na ile prawidłowości i trendy uchwycone przez autorki w tamtym badaniu uległy wzmocnieniu, a na ile strategie poszczególnych typów grup interesu uległy zmianie w reakcji na zagrożenia wynikające z postępującego demontażu demokracji liberalnej.

Należy podkreślić, że Habilitantka kierowała w latach 2014-2020 projektem finansowanym przez Narodowe Centrum Nauki. Ponadto uczestniczyła lub aktualnie uczestniczy w charakterze wykonawcy w projektach finansowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Polsko-Niemiecką Fundację na rzecz Nauki oraz Uniwersytet Warszawski w ramach Programu Uniwersytet Doskonałości (Centrum Doskonałości w Naukach Społecznych).

Dorobek dydaktyczny i organizacyjny Habilitantki jest dość skromny, co jednak nie dziwi w świetle zatrudnienia na cały etat w projekcie naukowym finansowanym przez NCN w latach 2014-2020, co wykluczało działalność inną niż naukowo-badawcza. Natomiast bardzo

istotną aktywnością Habilitantki w społeczno-gospodarczym otoczeniu nauki jest jej działalność ekspercka jako członkini Obywatelskiego Forum Legislacji przy Fundacji im. Stefana Batorego w Warszawie. W latach 2014-2020 Habilitantka przygotowała dla Forum 12 raportów z monitoringu legislacyjnego w odniesieniu do 5 projektów ustaw dotyczących branż kreatywnych, w tym regulacji z zakresu prawa autorskiego.

Wreszcie, w ramach aktywności o charakterze popularyzacji nauki i wiedzy o lobbingu Habilitantka podjęła się roli współredaktorki pierwszego w Polsce opracowania leksykograficznego na temat lobbingu (*Leksykon lobbingu w Unii Europejskiej*, 2018). Leksykon miał w założeniu stanowić kompendium aktualnej wiedzy na temat lobbingu i być skierowany do szerokiego grona odbiorców, w tym polityków, urzędników, przedstawicieli grup interesu, biznesu i nauki.

Podsumowując, dorobek Habilitantki nie jest zbyt obszerny w ujęciu ilościowym, ale zasługuje na wysoką ocenę w ujęciu jakościowym. Habilitantka pozyskała na swoje badania grant z Narodowego Centrum Nauki, wyniki badań zdołała opublikować w bardzo dobrych periodykach w obiegu międzynarodowym, zaś działalność naukowo-badawczą uzupełnia istotną aktywnością ekspercką i popularyzatorską.

5. Konkluzja

Habilitantka posiada stopień doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o polityce. Przedstawione do oceny osiągnięcie w formie monografii stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o polityce i administracji w wymiarze empirycznym. Pozostały dorobek Habilitantki jest dość skromny w ujęciu ilościowym, ale zasługuje na wysoką ocenę w ujęciu jakościowym. Habilitantka prowadziła istotną działalność naukową w dwóch uczelniach krajowych. Jednocześnie podejmowała współpracę naukową z ważnymi zagranicznymi jednostkami naukowymi, co zaowocowało solidnymi publikacjami w obiegu międzynarodowym.

Tym samym należy uznać, że osiągnięcia oraz działalność naukowa dr Agnieszki Vetulani-Cęgiel spełniają przesłanki wynikające z art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478). W związku z powyższym opowiadam się za nadaniem dr Agnieszce Vetulani-Cęgiel stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.

20 września 2021

